

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 049372 13 Kž
Brčko, 29.04.2013. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz učešće Biljane Vasiljević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.I. zv. „Z.“ iz D., zbog krivičnog djela Oduzimanje djeteta ili maloljetnika iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 10/03, 6/05, 21/10, 47/11 i 52/11), odlučujući o žalbi branioca optuženog, Mirka Simić, advokata iz Brčkog, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 049372 12 K od 04.12.2012. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 29.04.2013. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Radmila Ivanović, branioca optuženog, Mirka Simić, advokata iz Brčkog, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog S.I., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog S.I. zv. „Z.“ iz D. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 049372 12 K od 04.12.2012. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 049372 12 K od 04.12.2012. godine, optuženi S.I. iz D. oglasen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Oduzimanje djeteta ili maloljetnika iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je sud na osnovu iste zakonske odredbe, a uz primjenu članova 7., 42., 43., 49., 60. i 61. istog zakona izrekao uslovnu osudu i utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana, koja neće biti izvršena ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine ne počinu novo krivično djelo.

Istom presudom na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 10/03, 48/04, 6/05, 14/07, 19/07, 21/07, 2/08 i 17/09), a u vezi sa članom 185. stav 1. i 2. tačka g. istog zakona, sud je optuženog obavezao da plati paušal za rad suda u iznosu od 100,00 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudne naplate.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oštećenu S.I.1 sa imovinsko pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branilac optuženog, Mirko Simić, advokat iz Brčkog (u daljem tekstu branilac optuženog), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji. Branilac je na kraju žalbe predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvaži žalbu, prvostepenu presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe ili da ukine pobijanu presudu i održi pretres.

Branilac optuženog podnio je dana 04.02.2013. godine dopunu žalbe nakon isteka roka za žalbu na prvostepenu presudu, uz koju je dostavio rješenje Ministarstva zdravlja i socijalne zaštite Vlade Republike Srpske od 27.12.2012. godine broj 11/05-544-269/12 i zapisnik sa usmene rasprave održane u Centru sa socijalni rad D. od 24.01.2013. godine broj 01/2/10-544-177/12.

Tužilac Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac), podnio je odgovor na žalbu branioca optuženog, u kojem navodi da žalba branioca optuženog nije osnovana ni po jednom od žalbenih osnova, a da je presuda Osnovnog suda pravilna i na zakonu zasnovana. Tužilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u skladu sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu branioca odbije u cijelosti kao neosnovanu i potvrdi presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 29.04.2013. godine branilac optuženog je izjavio da ostaje kod svih navoda iz žalbe i prijedloga iz iste.

Tužilac je izjavio da je dao odgovor na žalbu i u cijelosti ostaje kod odgovora i prijedloga da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba branioca optuženog je neosnovana.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka i povredu krivičnog zakona. Takođe neosnovani su i prigovori koji se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i odluku o krivičnopravnoj sankciji. Ovaj sud smatra, za razliku od branioca optuženog, da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio naprijed navedene raznovrsne oblike povreda postupka i zakona, kako se to želi na neargumentovan način ukazati žalbom od strane branioca optuženog.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. i stava 2. istog člana Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilac vidi u tome da je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama koji nisu pravilno navedeni, te da je činjenični opis krivičnog djela suprotan sam sebi.

Ovaj sud smatra da izreka presude nije nerazumljiva ni protivrječna sama sebi, a ni razlozima presude, a u presudi su dati svi razlozi o odlučnim činjenicama. Nakon provedenog dokaznog postupka prvostepeni sud je izvršio slobodnu ocjenu svih provedenih dokaza u smislu člana 15. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te cijeneći iste pojedinačno i u uzajamnoj vezi, na način propisan članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a o čemu prvostepeni sud govori na strani drugoj, pod tačkom četiri obrazloženja, sud je pouzdano utvrdio da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti, u vrijeme i na način opisan u izreci odluke.

Nadalje, prvostepeni sud pravilno zaključuje da je optuženi preduzetim radnjama onemogućio izvršenje izvršne odluke o staranju prema maloljetnicima, odnosno prema njegovoj maloljetnoj djeci, na način što nije postupio po rješenjima Odjeljenja Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno Odjeljenja za zdravstvo i ostale usluge, kojim je uređeno viđanje njegove maloljetne djece, sa njihovom majkom S.I.1. Naprijed navedeno činjenično utvrđenje prvostepenog suda kao pravilno i potpuno i na zakonu zasnovano u potpunosti prihvata i ovaj sud. Izreka presude je rezultat provedenog dokaznog postupka i prihvaćenih dokaza, a razlozi presude su u potpunom skladu sa izrekom, te se da zaključiti na osnovu kojih provedenih dokaza je prvostepeni sud došao do činjeničnog utvrđenja i stekao uvjerenje o krivici optuženog. Prvostepeni sud je opisao tok dokaznog postupka, ukazao na saslušane svjedoke S.I.1 i V.Č., te na najbitnije dijelove njihovih iskaza, kao i na materijalnu dokumentaciju koju je tužilac dostavio tokom dokaznog postupka. Sud je ukazao koje odlučne i relevantne činjenice su utvrđene na osnovu iskaza svjedoka i materijalne dokumentacije, a što je sve služilo kao osnova za donošenje odluke o krivici optuženog.

Svi provedeni dokazi koje je prvostepeni sud prihvatio i za koje je dao objašnjenje, čime se rukovodio kad je poklonio vjeru navedenim svjedocima, kada se dovedu u uzajamnu vezu, na koji način je postupao i prvostepeni sud u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, upućuju na zaključak da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke. Na osnovu provedenih, a prihvaćenih dokaza, da se van razumne sumnje zaključiti da je optuženi počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Branilac optuženog na neargumentovan i krajnje neuvjerljiv način osporava izvršenje krivičnog djela od strane optuženog, zanemarujući provedene dokaze, proizvoljno tvrdeći da je optuženi navodno bio na nešto obavezan, pa da to na šta je obavezan ne stoji u rješenju, te branilac postavlja pitanje kada to nije doveo djecu na dogovoreno mjesto i onemogućio ostvarenje kontakta majke sa djecom.

Po rješenju Odjeljenja za zdravstvo i ostale usluge broj UP-I-34-004900/11 od 15.12.2011. godine određeno je vrijeme i način održavanja ličnih odnosa za S.I.1 sa njenim maloljetnim kćerkama M.I. i N.I. i detaljno je navedeno, pod tačkama od

jedan do šest, vrijeme kada će se održavati lični odnosi roditelja i djece, kao i mjesto gdje će se to činiti, odnosno gdje će se djeca predati majci i ponovo preuzeti.

Zaključkom o dozvoli izvršenja od 16.03.2012. godine broj UP-I-34-001318/12, naloženo je izvršeniku S.I. da omogući S.I.1, njegovoj bivšoj supruzi i majci njegove djece, održavanje ličnih odnosa sa njihovom djecom, a u vrijeme i na način kako je to utvrđeno naprijed navedenim rješenjem od 15.12.2011. godine pod tačkama od jedan do šest.

Tokom dokaznog postupka utvrđeno je da u vremenskom periodu, kako je to navedeno od 10.02. do 20.06. 2012. godine, optuženi nije poštovao svoje obaveze, utvrđene naprijed navedenim rješenjima i nije dovodio djecu na dogovoreno mjesto i tako onemogućio ostvarivanje kontakta majke sa djecom. Optuženi je svojim radnjama, kako je to i konstatovao prvostepeni sud, ostvario obilježje bića krivičnog djela iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je onemogućio izvršenje odluke o staranju prema maloljetnoj djeci.

Na te okolnosti, kao što je već navedeno, svjedočili su svjedoci S.I.1, kao i socijalni radnik Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, V.Č. Iskaz V.Č., koji je dala na te okolnosti potvrđen je i materijalnom dokumentacijom, odnosno službenim zabilješkama koje je V.Č. sačinjavala, a povodom nepostupanja optuženog po obavezama iz naprijed navedenih rješenja, a radi se o dokazima D-2, D-3, D-4, D-6 i D-7. Iz navedenih materijalnih dokaza, a o čemu je svjedok i govorila tokom dokaznog postupka, proizilazi i zaključak da je optuženi već unaprijed odbio da postupi po naprijed navedenim rješenjima, ističući da ni jedna srijeda ne dolazi u obzir da se majka sastaje sa djecom, a što je sve svjedok V.Č. zadokumentovala u navedenim službenim zabilješkama, koje je prvostepeni sud s razlogom prihvatio kao dokaze. U razgovorima koje je svjedok V.Č. vodila sa optuženim, a što proizilazi iz navedenih zabilješki, optuženi je jasno stavio do znanja da on neće postupiti na način na koji ga obavezuju navedena rješenja, te da njegova bivša supruga S.I.1 može viđati djecu samo jednu srijedu, osim svakog drugog vikenda i da on smatra da je dovoljno da S.I.1 vidi djecu samo jednu srijedu mjesečno.

Nije presuda, odnosno njena izreka suprotna ni dokazima odbrane, a naročito ne dokazima optužbe, kako se to proizvoljno tvrdi od strane branioca. Optužnica je sačinjena u skladu sa članom 227. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa ni u tom pravcu prigovor branioca nije osnovan. Tačno je da je u činjeničnom opisu naveden vremenski period od 10.02. do 20.06.2012. godine, kao vrijeme u kojem su preduzimate radnje kojima je optuženi ostvario obilježje bića krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Nije nužno navesti tačan dan, odnosno srijedu, kada optuženi nije dovodio djecu da se sastanu sa majkom, pa je bilo sasvim dovoljno i precizno okvirno odrediti vrijeme kao u činjeničnom opisu kada su preduzimate protivpravne radnje, kojima su ostvarena obilježja navedenog krivičnog djela. Za ovaj sud, a i za prvostepeni sud, za razliku od branioca optuženog, nije sporna ni radnja izvršenja krivičnog djela, a naročito nema mjesta pitanju kako je to optuženi spriječio i onemogućio ostvarenje kontakta njegove djece sa njihovom majkom S.I.1. Iz činjeničnog opisa jasno proizilazi po kom osnovu je optuženi bio dužan da u navedeno vrijeme omogući kontakt svoje maloljetne djece sa njihovom majkom, pa je jasno opisana i radnja optuženog na

način što je konstatovano da nije doveo djecu na dogovoreno mjesto, pa je tako onemogućio ostvarenje kontakta majke sa njihovom djecom.

Tokom obrazlaganja odluke sud je ukazao na koji način je izvršio ocjenu dokaza, a na čemu je, potom, zasnovao činjenično utvrđenje, o čemu je već bilo govora u naprijed navedenom dijelu ove odluke, a što isključuje prigovor branioca da prvostepeni sud nije izvršio savjesnu ocjenu dokaza pojedinačno, a ni u vezi sa ostalim dokazima.

Sud je na strani četvrtoj, pod tačkom devet obrazloženja, zauzeo stav i u pogledu materijalne dokumentacije koju je uložio branilac optuženog, smatrajući da je ista irelevantna i istom se ne pobijaju činjenice koje su predmet dokazivanja. Prema tome, ne stoji tvrdnja branioca da se prvostepeni sud nije bavio svim provedenim dokazima, pa da u tome branilac vidi bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Obrazloženje prvostepene odluke potpuno i u dovoljnoj mjeri čini neosnovanim navedene tvrdnje branioca, jer je prvostepeni sud posvetio dovoljno pažnje i vremena svakom provedenom dokazu, nakon čega je i bio u mogućnosti da pravilno i potpuno utvrdi sve pravnorelevantne činjenice, od čijeg utvrđenja je zavisila odluka o krivici optuženog.

Nema mjesta ni žalbenim prigovorima branioca optuženog koji se odnose na povredu krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a., b. i v. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Radnjama koje je optuženi preduzeo u vrijeme i na način opisan u izreci presude, a na čija obilježja i način izvršenja prvostepeni sud naročito daje objašnjenje na strani trećoj i četvrtoj, pod tačkom osam obrazloženja, u potpunosti su ostvarena obilježja bića krivičnog djela Oduzimanje djeteta ili maloljetnika iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je oglašen krivim. Takođe, ne postoje ni okolnosti koje bi isključivale krivičnu odgovornost optuženog, a naročito ne postojanje pravne zablude, čije postojanje branilac optuženog pretpostavlja, uz napomenu da optuženi nije pravnik, a što po mišljenju branioca otvara mogućnost postojanja pravne zablude na način da li je optuženi znao da se radi o protivpravnosti njegovog postupanja. Takvoj pretpostavci, od strane branioca, nema mjesta i ista je lišena svakog osnova. Činjenica da optuženi nije pravnik, je sa aspekta postojanja njegove krivice i umišljaja za postojanje krivičnog djela sasvim irelevantna. Optuženom su bile poznate njegove obaveze utvrđene rješenjima navedenim u izreci, da omogući sastajanje i viđanje odnosno održavanje kontakata njegove djece sa njihovom majkom. Optuženi je to svjesno onemogućavao, o čemu je govorila svjedok V.Č. i na koje okolnosti je sačinjavala službene zabilješke proistekle iz kontakta sa optuženim, kojom prilikom ga je podsjećala na njegove obaveze, a on se protivio izvršenju istih. Uostalom, ukoliko bi se prihvatio stav branioca optuženog u pogledu postojanja pravne zablude, onda bi se smatralo da navedeno krivično djelo mogu počinuti samo pravnici i druga stručna lica koja poznaju pravo, a što bi naravno bio potpuno pogrešan i neodrživ stav.

Nakon provedenog dokaznog postupka i ocjene svih provedenih dokaza, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, pa su i prigovori branioca optuženog u tom pravcu neosnovani. Sa sigurnošću je prvostepeni sud utvrdio sve pravnorelevantne i odlučne činjenice na osnovu kojih je, van razumne sumnje, utvrdio krivicu optuženog. Nema mjesta pitanju branioca, a na čemu je već

branilac insistirao, na koji je to način optuženi spriječio majku da bude sa maloljetnim kćerkama. Navedeno jeste odlučna činjenica, kako to tvrdi i branilac, međutim, ista je potpuno i pravilno utvrđena i ne stoji prigovor branioca da to prvostepeni sud uopšte nije utvrđivao. O tome, a o čemu je ovaj sud već govorio, prvostepeni sud je dao svoje obrazloženje na strani trećoj i četvrtoj pod tačkom osam obrazloženja odluke, pa iz navedenog prigovor branioca u tom pravcu nije mogao biti ni prihvaćen. Ovaj sud smatra, nasuprot tvrdnji branioca, da je prvostepeni sud sve pravnorelevantne i odlučne činjenice za utvrđivanje krivice optuženog pravilno i potpuno utvrdio i o tome dao argumentovane razloge. Iako se branilac optuženog poziva i na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz člana 299. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ne ukazuje na nove činjenice ili nove dokaze kojima bi učinio vjerovatnom svoju tvrdnju da je činjenično stanje u ovom predmetu nepotpuno utvrđeno.

Predmet razmatranja prvostepenog suda bio je i umišljaj optuženog, kao njegov psihički odnos prema izvršenom krivičnom djelu, pa prvostepeni sud pravilno zaključuje da je optuženi navedeno krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem, jer je bio potpuno svjestan svoga djela i posljedica izvršenja istog, a o čemu prvostepeni sud govori na strani četvrtoj pod tačkom 10. obrazloženja. Navedeni zaključak prvostepeni sud, između ostalog, zasniva na svjedočenju svjedoka V.Č. i službenim zabilješkama koje je ista sačinila nakon obavljenog razgovora sa optuženim, gdje je on jasno stavio do znanja da neće postupiti po navedenom rješenju uzimajući sebi za pravo da on ocjenjuje kad njegova bivša supruga S.I.1 može vidati njihovu zajedničku djecu. S tim u vezi, zaključak suda u pogledu vinosti optuženog zasniva se na prihvaćenim dokazima na osnovu kojih je navedena činjenica utvrđena sa sigurnošću, a ne na pretpostavkama, kako to branilac proizvoljno tvrdi.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primjenio odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je prihvatio pravnu kvalifikaciju krivičnog djela koje je optužnicom stavljeno na teret optuženom, pravilno nalazeći da su u radnjama optuženog u potpunosti ostvarena sva obilježja bića krivičnog djela Oduzimanje djeteta ili maloljetnika iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na kraju, preispitujući odluku i o kazni, u vezi žalbenog prigovora branioca optuženog, ovaj sud zaključuje da je žalba i u tom dijelu neosnovana.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne optuženom, prvostepeni sud je, u smislu člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravilna za odmjeravanje kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti), a o čemu govori na strani četvrtoj pod tačkom 11. obrazloženja. Prvostepeni sud je objektivno utvrdio sve olakšavajuće okolnosti koje realno i postoje na strani optuženog, pa je, uz odsustvo otežavajućih okolnosti, pravilno, primjenom člana 61. i 62. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženom utvrdio kaznu i istovremeno odredio da se ista neće izvršiti ako optuženi u roku od jedne godine ne počinu novo krivično djelo. I ovaj sud je uvjerenja da će se mjerom upozorenja uz prijetnju kaznom postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i sa aspekta specijalne i generalne prevencije.

Izvršenje kazne, u konkretnom slučaju, nije prijeko potrebno radi krivičnopravne zaštite, kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud, pa će se izricanjem kazne i bez njenog izvršenja postići svrha krivičnopravnih sankcija propisana članom 7. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a i pružiti satisfakcija oštećenoj. Svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima sud je dao adekvatan značaj, a što je dobilo značaja prilikom izbora krivičnopravne sankcije. Činjenice koje branilac optuženog navodi kao okolnosti koje bi mogle biti kao naročito olakšavajuće, pa i uticati da se optuženi oslobodi od kazne, ne mogu se smatrati okolnostima koje bi uticale na vrstu i visinu kazne. Činjenica da oštećena ne daje izdržavanje za djecu, budući da je bez zaposlenja, ne može se nikako dovesti u vezu sa stepenom krivice optuženog, niti se ta činjenica može uzeti u obzir i tretirati u smislu člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Što se tiče dopune žalbe koju je branilac optuženog podnio ovom sudu 04.02.2013. godine, treba napomenuti da je ista podnesena nakon isteka roka za žalbu koji iznosi 15 dana. Međutim, sud je razmotrio i podneske koji su dostavljeni uz dopunu žalbe, a radi se o rješenju Ministarstva zdravlja i socijalne zaštite Republike Srpske broj 11/05-544-269/12 od 27.12.2012.godine i zapisniku sa usmene rasprave Centra za socijalni rad D. broj 01/2/10-544-177/12 od 24.01.2013. godine, pa je zaključio da se navedeni podnesci ne mogu dovesti u vezu sa žalbenim osnovima zbog kojih je žalba podnesena i irelevantni su sa aspekta postojanja i krivice i odgovornosti optuženog za navedeno krivično djelo.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, ovaj sud je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu branioca optuženog odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR

Biljana Vasiljević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić